

Розхиляю колосся

Володимир Свідзінський

Розхиляю колосся, іду.
Устріч – арнаутка чорнява.
Слава вам, рідні поля,
У вечірній тихості слава!

Уже видко верхівки топіль.
Покажеться й хата затого,
Коли голос: “На давнє гніздо?
Еге! Ані сліду від нього”.
Проста повість. Денікін – синів,
Старого догризли сухоти,
Ну, а люди поволі – садок,
Та й тепер лиш бур’ян коло плоту.

Зашипіла коса, як змія.
Арнаутка склоняється нижче,
Померхли верхівки топіль,
Розп’яте встає кладовище.